

Nejvyšší soud potvrdil tento rozsudek, připojiv tyto důvody:

Dovolání, uplatňující jen dovolací důvod mylného právního posouzení věci ve smyslu § 503 čis. 4 c. ř. s., není opodstatněno, neboť odvolací soud posoudil věc po stránce právní v podstatě správně. Žalovaná podle vlastního udání byla dne 19. září 1924 přijata žalobci za domovnici a jest proto byt, daný jí po rozumu § 8 zákona ze dne 30. ledna 1920 čis. 82 Sb. z. a n., pokládati za byt domovnický, jenž nepodléhá zákonu o ochraně nájemníků. Na tom nemění ničeho okolnost, že žalovaná z bytu něco platila, neboť rozhoduje, že bytu užívala jako bytu domovnického, jehož používání končí zrušením domovnického poměru. Názor tento vyslovil a blíže odůvodnil nejvyšší soud již v rozhodnutí, uveřejněném ve sb. n. s. pod čis. 6075 a nemá příčiny, proč by se od něho odchyloval v tomto případě. Dovolání se proto odkazuje na důvody onoho rozhodnutí. Nerozhodnou byla by i okolnost nižšími soudy ostatně nezjištěná, že majitel domu dovolil prý žalované, by si vzala do podnájmu H. a učednici, neboť ani to nebylo by ničeho měnilo na povaze právního poměru, založeného mezi stranami.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 30. března 1927 čj. Rv I 437/27.

Pro nárok nemanželské matky, uplatňovaný po rozumu §u 1328 obč. zák., není výlučně příslušným okresní soud, při čemž je lhostejno, že žena uplatňuje částečně nároky, jichž by docílila také podle §u 167 obč. zák. (§ 49 č. 2 j. n.). Předpis §u 45 j. n. předpokládá, že sborový soud rozhodl po jednání o své příslušnosti.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Rozhodování dovolacího soudu se ustálilo již od delší doby na právním názoru, že pro nárok nemanželské matky, uplatňovaný výhradně na základě §u 1328 obč. zák., není výlučně příslušným okresní soud, při čemž je lhostejno, že žena uplatňuje částečně nároky, jichž by docílila také podle §u 167 obč. zák. (srov. rozhodnutí č. 5236, 5941, 6510 a jiná sb. n. s.). V projednávaném sporu plyne z žalobkynina přednesu s úplnou jasností, že základní jednání, z něhož žalobkyně odvozuje svůj žalobní nárok, je trestný čin (§ 506 tr. zák.) a lest, kterými žalovaný ji pohnul k dopuštění nemanželské soulože, že tedy žalobní nárok je právním důvodem opřen o právo plynoucí zneuctěné ženě z § 1328 obč. zák. a to též co do nároků, které by žalobkyně jinak

mohla uplatňovati podle § 167 obč. zák., kdyby žalobu opírala jen o skutečnost nemanželského slehnutí, nepřihlížeje k jeho příčině, že totiž bylo přivoděno souloží, kterou žalobkyně dopustila, byvší k ní pohnuta trestným činem a lstí žalovaného podle §u 1328 obč. zák. Není tudíž založena příslušnost okresního soudu podle §u 49 č. 2 j. n., nýbrž je příslušný podle §u 50 (odst. 1) j. n. sborový soud první stolice. Proto bylo napadené usnesení zrušeno a zůstalo při příslušnosti soudu první stolice mlčky uznané. Názor stěžovatelčin, že odvolací soud podle §u 45, j. n. nebyl ani oprávněn s otázkou předmětné příslušnosti z moci úřadu se zabývat, není ovšem správný, nýbrž je v příčině té přisvědčiti k vývodům odvolacího soudu, jež je tu ve shodě se stálým rozhodováním dovolacího soudu (sb. rozb. č. 217, 603, 965, 1627, 1990, 2641 a četná jiná sb. n. s.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. května 1927 č. j. R. I. 428/27. Dr. Grešl.

Odklad exekuce. Při usnesení o odkladu exekuce jest vůbec přihlížeti k zájmům obou stran a srovnati je mezi sebou navzájem a usnesení přizpůsobiti tomu, čím zájem se objeví silnější a zasluhující větší ochrany. Pravděpodobný výsledek sporu o nepřipustnost exekuce, vedeného proti vymáhajícímu věřiteli, zpravidla ovšem nemůže padati na váhu, tím však není řečeno, že by soud exekuční nemohl a nesměl při posuzování zákonných podmínek pro povolení exekučního návrhu přihlížeti k okolnostem, které vyšly v tomto sporu na jevo a jsou závažné pro posouzení. **Dodatečná jistota podle § 44 odst. 2 ex. ř.**

Po dražbě nemovitosti, patřivší manželům V. a E. N., domáhal se F. N. žalobou nepřipustnosti exekuce vyklizením vydražené nemovitosti a byla exekuce podle § 42 č. 5 ex. ř. odložena. Návrh vym. věřitelky, aby žalobci byla uložena jistota, soud první vyhověl a uložil mu podle § 44 ex. ř. jistotu v částce 24.000 Kč. Jako důvod, proč jistota byla dodatečně uložena, bylo uvedeno, že mezitím byla žaloba v první instanci zamítnuta, poněvadž teprve nyní se mohl soud přesvědčiti o důvodnosti žaloby a tím odůvodňovaného odkladu, který má význam pro řízení opravné, zahájené odvoláním.

Rekursní soud vyhověl stížnosti F. N. a zamítl návrh na uložení jistoty, poněvadž od usnesení povolivšího odklad bez jistoty nenastaly okolnosti, které činí pravděpodobným ohrožení vy-